На далекій на чужині понад морем храм стоїть,
Там спинилася дівчина – думи думає свої.
Пальми хиляться лапаті, площа дзвоном розцвіла.
Повернись, чужий солдате, в славне місто Мандалай.
Повернися в Мандалай,
Де Флотилія лягла.
Чути гул від пароплавів,
Що пливуть у Мандалай.
На дорозі в Мандалай,
Через Бірму та Китай,
Принесіть, летючі риби,
Вість від мене в Мандалай!

Її платтячко рожеве найзвичайніше із плать,
Мов місцеву королеву її звуть Супі-йо-лат.
Як побачив її вперше, то одразу покохав –
Християнське своє серце до поганських ніг поклав.
Шанувала різних будд,
Я ж із нею – все забув,
Та й вона теж забувала.
Доки я із нею був.
По дорозі в Мандалай...

От бува – тумани ляжуть, ніби сонця й не було,
Вона візьме свого банджо і співа "кула-ло-ло".
Обійме мене за плечі і злітаєм од землі –
Ми стрічались кожен вечір зустрічати кораблі.
Кораблі вночі страшні,
Велетенські й мовчазні,
Що, бувало, аж зациПить
Або їй або мені.
По дорозі в Мандалай...

Але зараз все минуло – хоч хотів, хоч не хотів,
Мене доля відштовхнула від далеких берегів
Я тепер у себе вдома відслуживши десять літ,
Але кажуть, всім відомо: краще сходу – тільки схід!
Не забуду я ніяк
Пряних спецій гострий смак,
Не забуду аж до скону
Лемент дзвонів і собак,
По дорозі в Мандалай...

Я ходжу по людній площі й мить за миттю, день при дні
Наш скупий північний дощик промива кістки мені.
Покоївки досить гарні супроводжують мене,
Кожна кличе – мій коханий, але жодна не збагне!
Білі личка наче сніг,
Тлусті руки геть брудні.
Я мав кращих і чистіших
В зеленішій стороні.
По дорозі в Мандалай...

Заберіть мене з полону, в край, куди думки біжать,
Де ні права, ні законів над закон людських бажань.
Все минулося... Та й нині у думках і снах моїх
Білий храм, що на чужині понад морем сам стоїть...
На дорозі в Мандалай,
Де Флотилія лягла.
Чути гул від пароплавів,
Що пливуть у Мандалай.
На дорозі в Мандалай,
Через Бірму та Китай
Сходить зранку моє сонце
На дорозі в Мандалай...

Переклад В. Чернишенка